

Sygn. akt I CSK 459/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z wniosku A. G.
przy uczestnictwie M. W. i G. G.
o ustanowienie drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 stycznia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki M. W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 22 stycznia 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca opiera wniosek na występowaniu istotnego zagadnienia prawnego, oczywiście zasadności oraz występuje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości. Wniosku strony skarżącej nie sposób jednak podzielić. Całokształt uzasadnienia skargi i wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania sprowadza się do kwestii możliwości ustanowienia drogi koniecznej na działce siedliskowej. Ograniczenie takie nie wynika jednak z przepisów prawa, które dążą jedynie do tego aby przeprowadzenie drogi koniecznej nastąpiło z uwzględnieniem interesu społeczno – gospodarczego (art. 145 § 3 k.c.). Nie wyklucza tego również, wbrew twierdzeniom skarżącej, orzecznictwo Sądu Najwyższego. Ocena ta powinna być dokonywana *ad casu* w okolicznościach faktycznych danej sprawy. Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, że Sąd Okręgowy w sposób wnikliwy rozważył przesłanki przebiegu drogi koniecznej i wybrał wariant, który w najmniejszym stopniu będzie uciążliwy dla uczestniczki. Skarżąca polemizuje z tym stanowiskiem podnosząc m.in. niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym zarzut naruszenia art. 233 k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).